ΘΑΔ01| ΜΕΡΟΣ Α΄

ΘΕΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ [ΦΑΡΑΧ Β΄] · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_apocalypsis/θαδ-μεροσ-α΄/

Οὐδεὶς ἄνθρωπος ἐγνώρισε τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Οὐδεὶς γιγνώσκει τί τελεῖται πέραν τῆς γηΐνης ἐπιφανείας, τί Νόμοι λειτουργοῦσι καὶ διέπουσι τήν Ἁρμονίαν τοῦ Σύμπαντος. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἄνθρωποι ἐμφυσημένοι ὑπὸ Πνεύματος προσπαθοῦσι νὰ γνωρίσωσι τὰ μυστήρια καὶ πᾶν ὅ,τι φαίνεται ἄγνωστον, ἐγέννησαν πολλά, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς προόδου τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς ἐφευρέσεως νέων μέσων σπουδῆς **καταρρίπτονται** καὶ ἡ πρόοδος δίδει νέας βάσεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων βαδίζουσι καὶ προοδεύουσιν.

Θέσας ὡς ὅρον τῆς Ἐπικοινωνίας Μου τὴν ἀπὸ γνωστὰ πράγματα πρὸς ἄγνωστα πορείαν, θέλω ἀρχίσει ἐκ τῶν ἤδη ὑφισταμένων γνωστῶν καὶ φθάνων ἐν ἀγνώστοις, ἀφοῦ ἐπεξηγήσω τινά, θὰ χωρήσω ἐπὶ τῆς ἀγνώστου εἰς ὑμᾶς ὁδοῦ, ἐπιφυλασσόμενος ὅμως νὰ ἀναγάγω τὸ πνεῦμα σου εἰς ἀνωτάτην τῶν μέχρι τοῦδε ἀφοσιωμένων σοι πνευμάτων βαθμίδα, τοὐτέστιν **νὰ σοῦ καταστήσω γνωστὸν πᾶν ὃ,τι ἤθελεν ὠφελήσει οὐ μόνον σέ, ἀλλὰ καὶ σύμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα.**

Ὁ ζῆλος σου ὅμως δὲν ὁμοιάζει κατὰ πολὺ πρὸς τὸν ζῆλον τῶν ἐπιθυμούντων νὰ προοδεύσωσιν. Πολλοὶ ἐπιθυμοῦσι νὰ φθάσωσι εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς ἰδικῆς σου πνευματικῆς διαπλάσεως καὶ ὅμως δὲν τὸ κατορθοῦσι, διότι δὲν ἐπλάσθησαν ὡς ἐσύ. Ἐν τούτοις ὅμως σὺ ἀσχολεῖσαι εἰς ἐγκόσμια καὶ παραλείπεις ν’ ἀνέλθῃς εἰς τὰ ὕψη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀνελθὼν θὰ ἐμβλέπῃς ἐπὶ τῆς γῆς τοὺς μωροὺς καὶ ἀνοήτους χωλαίνοντας διὰ τῶν ἐπιγείων, προσκαίρων ἀγαθῶν καὶ ἀπολαύσεων, τῶν μὲ οὐδεμίαν πνευματικὴν ἀπόλαυσιν καὶ ψυχικὴν ἐντρύφησιν ἐξισουμένων.

Ἀληθὲς ὅμως ὅτι πολλάκις συναισθάνεσαι τί δοκιμασία ἀπαιτεῖται, διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς τὴν ἀνωτάτην ταύτην τῆς ἀνθρωπίνης ἀνελίξεως βαθμίδα. Πολλοὶ ἀδημονοῦντες ὁραματίζονται, πολλοὶ δὲ μὴ δυνάμενοι νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν σκολιὰν τῆς ἀνόδου ταύτης ὁδόν, κάμπτονται ὑπὸ τῆς κοπώσεως καὶ τοῦ καμάτου καὶ τρέπονται εἰς τὴν ἀντίθετον ταύτης ὁδόν. Ἄραγε σύ, ὁ ὁποῖος ἔχεις συμβοηθοὺς καὶ ὑποστηρικτὰς Ἀνώτατα πνεύματα, θὰ δυνηθῇς ν’ ἀκολουθήσῃς τὴν ὁδὸν τοῦ προορισμοῦ σου, **θὰ δυνηθῇς νὰ ἐξαγνισθῇς τόσον, ὅσον ἀπαιτεῖ ἡ Θεία Δικαιοσύνη** διὰ νὰ φθάσῃς εἰς τὸ ἀνώτατον ἐπίπεδον τῆς πνευματικῆς διαπλάσεως;

Τίς δύναται νὰ περιγράψῃ ὅσα ἐγνώρισε; Τίς δύναται νὰ ἀναγράψῃ ὅσα τὸ Πνεῦμα ἐξελισσόμενον διὰ μέσου τῶν αἰώνων, διαβλέπει και ἐξετάζει; Θὰ ἀπῃτεῖτο πρὸς τοῦτο βιβλίον καλῦπτον ὁλόκληρον τὸν μέχρι τοῦδε ἐν Οὐρανῷ γνωστόν σας κόσμον, διότι πολλὰ πνεύματα καὶ πέραν τούτου ἐπεκτείνωσι τὴν δρᾶσιν των.

Οὐδεὶς ἔγνωκε τὸν κόσμον, εἰ μὴ ὁ Θεὸς. Ὁ Θεὸς ἐστιν Πνεῦμα. Ἄραγε καὶ τὰ ἐξ Αὐτοῦ ἐκπορευθέντα ἢ ἐμφυσηθέντα ὑπὸ πνεύματος ὄντα, ἀδύνατον νὰ μὴ καταστῶσι **τῆς Θείας Αὐτοῦ Σοφίας ἀποδέκται. Οὐδεὶς τὸν Θεὸν ἔγνωκεν. Οὐδεὶς εἰ μὴ ὁ Θεὸς Αὐτός.** Τίς δύναται νὰ φθάσῃ ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν ἥλιον; Τίς ἄλλος ἢ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ἥλιος; Καὶ τίς δύναται νὰ φθάσῃ τὴν Δύναμιν τοῦ Θεοῦ, εἰ μη ὁ Θεὸς Αὐτός;

Οὐδεὶς ἔγνωκεν Κύριον τὸν Θεὸν ἂν καὶ πάντες ἐκ Θεοῦ ἐξήλθομεν. Ὁ Θεὸς ὁ δρῶν καὶ ἐπιβλέπων καὶ ἐτάζων τὰ πάντα κατὰ τὴν ἰδίαν Αὐτοῦ θέλησιν καὶ προορατικότητα, ἣν οὐδεὶς ἔγνωκεν ἐκ τῶν πνευματικῶν, Αὐτὸς καὶ Ἐμὲ ἐπιτάσσει, ὅπως ἀφήσω τὴν δύναμίν μου νὰ διευθύνῃ τὴν γραφίδα σου καὶ γράψῃς περὶ τῶν ὅσων θέλω σοὶ καταδείξει ἢ θέλω σοὶ ὑπαγορεύσει ἐν τῇ Δυνάμει Μου ὡς Πνεύματος Ἀνωτάτου Ἀγαθοῦ. Προϊδὼν ὅτι θέλεις ἐπιδοθῇ ἐν τῷ μέλλοντι μετὰ ἐνθερμοτέρας ζέσεως εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν λύσιν πολλῶν ἀγνώστων πραγμάτων, προϊδὼν ὅτι μέλλεις νὰ ἐπιχύσῃς **Φῶς Ἀληθείας Ἀνέσπερον καὶ Φαεινὸν εἰς τὰς μέχρι σήμερον συγκρουομένας ἀληθεῖς καὶ ἀναληθεῖς θεωρίας, ἐπαφίημι ὅλην τὴν Δύναμίν μου,** ἡ ὁποία θέλει σὲ καθοδηγήσει εἰς ἀνωτέραν ἀνάδειξιν καὶ τελειοποίησιν, ἡ ὁποία θέλει σοὶ καταδείξει τὴν ὁδόν, ἡ ὁποία ἄγει εἰς προορισμόν, δι’ ὃν ὁ ἄνθρωπος ἐρχόμενος εἰς τὴν γῆν, ὀφείλει ν’ ἀκολουθήσῃ, ἐὰν θέλῃ νὰ παραγάγῃ ἔργα ἀντάξια τῆς ἀποστολῆς του, ἡ ὁποία θέλει καθορίσει τὴν ἐν ἄλλαις ἀνωτέραις κλίμαξιν τὴν ἀνθρωπίνην αὐτοῦ ἐξέλιξιν καὶ ἀναγωγήν.

Οὐδεὶς γνωρίζει τί ὁ Θεὸς σκέπτεται. Ὁ ἄνθρωπος ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον δὲν ἔρχεται ὅπως ἐνδιατρίβῃ ἐπὶ τῶν ὑλικῶν ἀνουσίων καὶ ἀνυπάρκτων δι’ ἓν πνεῦμα πραγμάτων. Οὗτος δὲν δύναται νὰ ἀναγάγῃ τὸ πνεῦμα του ποτὲ εἰς ἀνωτέραν τῆς ὑφισταμένης ἐν τῇ γῇ πνευματικῆς ἀναπτύξεως βαθμίδα, ἐὰν δὲν ἀναπτυχθῇ πνευματικῶς, ἐὰν δὲν ἀποβάλῃ τὰς κακὰς αὐτοῦ ἕξεις, ἐὰν δὲν ἀπαρνηθῇ τὴν ὑλικῆν εὐζωΐαν **καὶ ἐὰν δὲν ἀσχοληθῇ ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς ἐξυπηρέτησιν τοῦ Θείου προορισμοῦ του.**

Τίς ὅμως ἄνθρωπος δύναται ν’ ἀκολουθήσῃ ὁδόν, τὴν ὁποίαν διεχάραξεν ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος; Τίς δύναται ν’ ἀπαρνηθῇ τὴν ὑπαρκτικὴν δι’ αὐτὸν ζωὴν καὶ ἐντρύφησιν καὶ ν’ ἀκολουθήσῃ ὁδὸν δράσεως οὐδὲν τὸ ὑλικὸν ἀποφέρουσαν; Θάρρος! Ὀφείλεις ν’ ἀποβάλλῃς κακάς τινας ἕξεις. Ὀφείλεις νὰ ἀκολουθήσῃς τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν ἤδη μέλλω νὰ σοὶ χαράξω. Τι ὠφεληθήσεται ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδίσῃ τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ἀπωλέσῃ; Ὁ κόσμος πρὸς τί ἄραγε ἐπλάσθη; Ἐπλάσθη διὰ νὰ ἀπολαμβάνῃ ἡ ὕλη τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ, **ἢ ἐπλάσθη, ὅπως ἡ πνευματικὴ διάπλασις ἐντρυφᾷ ἐν αὐτῷ;**

Βεβαίως ἡ ὕλη μόνη της οὐδὲν δύναται νὰ αἰσθανθῇ. Συνενουμένη ὅμως μετὰ τοῦ πνεύματος διαβλέπει καὶ πραγματοποιεῖ δόξαν ἡ ὁποία ἄνευ αὐτοῦ θὰ ἐξέλιπεν. **Ὥστε ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ ψυχοπνευματικὸν ὅν, ποὺ ἦτο πρὶν τῆς ἐνσαρκώσεως αὐτοῦ,** ὡς θὰ ἴδητε ἀναλυομένην τὴν ἄποψιν αὐτὴν κατωτέρω, ἐνεσαρκώθη, ὀφείλει ν’ ἀναπτύξῃ τὴν ἐν τῇ γῇ πνευματικὴν αὐτοῦ ὀντότητα, ἐὰν θέλῃ νὰ φθάσῃ ἐν δόξῃ. Ὀφείλει ν’ ἀναπτύξῃ τὸ πνεῦμα του καὶ ὄχι νὰ παραμελήσῃ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν, χάριν τῆς σωματικῆς του εὐεξίας ἢ διαθρέψεώς του. Θὰ μοῦ εἴπητε ὅτι ἄνευ τῆς σωματικῆς του διαθρέψεως ὁ ἄνθρωπος θ’ ἀποθάνῃ, θ’ ἀποβάλῃ δηλαδὴ τὸ σαρκίον του, τὸ ὁποῖον τὸν καθιστᾶ ἄνθρωπον.

Οὐδεὶς ὅμως γνωρίζει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον τῆς γῆς ἔρχεται μὲ τὸν σκοπόν, ὅπως τελειοποιήσῃ τὰς πνευματικὰς αὐτοῦ ἰδιότητας. **Ἀφοῦ οἰκείᾳ βουλήσει ὁλισθήσας ἐνεσαρκώθη καὶ διὰ τῆς ἐνσαρκώσεως, ὡσεὶ διϋλιστηρίου διερχόμενος, θὰ ἐκκαθαρισθῇ, διὰ νὰ ἀποχωρισθῇ αὐτῆς ἀλώβητος.** Ἀλλὰ ἀποχωρίζεται ἐντελῶς τῆς ὕλης ἀποχωριζόμενος αὐτῆς; Ὄχι. Διότι ὡς θὰ ἴδωμεν, καὶ **ἡ ψυχὴ εἶναι ὕλη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνοικεῖ τὸ Πνεῦμα.** Ἀλλὰ ἡ ὕλη δὲν δύναται νὰ ἐνδιαιτᾶται ἐν τῷ Πνεύματι, ὥστε ν’ ἀμελήσωμεν τὴν Πνευματικὴν διάθρεψιν χάριν τῆς σωματικῆς.

Ὁ ἄνθρωπος, λοιπόν, ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον **μόνον σκοπὸν ἔχει νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν κύριον ἐπὶ τῆς γῆς προορισμόν του, τοὐτέστιν ἐνσαρκούμενος εἰς σάρκα γήϊνην νὰ γνωρίσῃ ἢ ἐντρυφήσῃ εἰς αὐτὴν πνευματικῶς.** Πράττων ὅμως ἀντιθέτως, τοὐτέστιν ἐντρυφῶν πρὸς κορεσμὸν τῆς σαρκικῆς αὐτοῦ ἐντρυφήσεως καὶ ἀπολαύσεως, δίδει δωρεὰν τὸ πνεῦμα του τῇ σαρκὶ καὶ δοκιμάζεται ἐκ νέου.

Ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀποβλέπει εἰς τήν πνευματικὴν ἀνάδειξιν καὶ εἰς τὴν

δόξαν αὐτοῦ ἐν μέλλοντι. Θέλεις ν’ ἀκολουθήσῃς τὴν ὁδόν, ἣν τὸ Πνεῦμα Μου σοῦ χαράσσει; **Προσπάθησον ὅσον δύνασαι, νὰ περιορίσῃς τάς σωματικάς σου ἀπαιτήσεις, τάς σωματικάς σου ροπάς καὶ ν’ ἀναδείξῃς τὸ πνεῦμά σου, ὑποβοηθούμενος πρὸς τοῦτο παρ’ Ἡμῶν. Ὁ προορισμός σου ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι διττός. Ἡ ἀνάδειξις τοῦ πνεύματός σου καὶ ἡ διαμόρφωσις τοῦ πνεύματος τῶν ἄλλων.** Ἀπαρνούμενος τήν ἀνάδειξιν ταύτην καθίστασαι ὑπαίτιος ἀνεπανορθώτου σφάλματος. Καθίστασαι ἔνοχος.

Ἀκολούθησον πᾶν ὅ,τι σήμερον σοῦ δίδω. Ἐὰν βεβαίως ἀκολουθήσῃς πᾶν ὅ,τι τὸ Πνεῦμα Μου λέγει σοι, ἀναγωγὴν τοῦ πνεύματός σου ποιεῖς ἀκολουθῶν. Ἀναδεικνυόμενος ἐν παιδείᾳ, σοφία καὶ συνέσει, ἀνάδειξίς σου πνευματικὴ τοῦτο. Ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται βεβαίως ὅσον καὶ ἂν προσπαθήσῃ ν’ ἀποβάλῃ τὰς κακάς του ἕξεις καὶ τάς πνευματικὰς του ἀπαιτήσεις. Οὐχ ἧττον ὅμως, ὅσον ὀλιγωτέρας ἀπαιτήσεις ἔχει, τοσοῦτον καὶ πνευματικῶς προάγεται.

Ἀνάτρεξε εἰς τήν ἱστορίαν τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι οἱ μεγαλύτεροι σοφοί, οἱ μεγαλύτεροι ἀνθρωπομορφωταί τοῦ ἀνθρωπίνου κοινωνικοῦ βάθρου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου σήμερον ὁ ἄνθρωπος ἐπαναπαύεται, ἀπέβαλον τὰς κοινωνικὰς ἀπαιτήσεις, περιώρισαν τὰς σωματικάς των τοιαύτας, τὰς μικροεπιδείξεις καὶ ἀνήγαγον διά τῆς ἀπομονώσεως, διά τῆς ἐν τῷ ἀπείρῳ αὐτῶν προσηλώσεως τὸ πνεῦμα των εἰς περιωπὴν τοιαύτην, πράξαντες ἔργα τοιαῦτα ἀναδείξαντα καὶ διαπλάσαντα τὸ πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων.

Θεὸς ὁ Ἄναρχος, ὁ ἐν Ἑαυτῷ ὑπάρχων καὶ Ἑαυτὸν ἀναδεχόμενος παντὶ καὶ πάντοτε καιρῷ καὶ χρόνῳ Αὐτὸς Θείᾳ Ἐπινεύσει καὶ Δικαιοσύνῃ, Ἀνωτέρα Αὐτοῦ Ἐπινοίᾳ καὶ Νοήσει ἀγαθὸν νομίσας τὸν κόσμον ἐποίησεν.

ΘΕΟΣ ἀφῃρημένη ἔννοια, λέξις τις ἀκαθόριστος, οὐ δύναται ἔχειν τὴν ἔκφρασιν τοῦ Ἀνωτάτου παντὸς ἀΰλου, ὁρατοῦ καὶ ἀοράτου ἐν τῷ Σύμπαντι Δημιουργοῦ.

Ἀδύνατον ὁ ἄνθρωπος νὰ φαντασθῇ τὸ Μεγαλεῖον τοῦ δημιουργηθέντος κόσμου καὶ ἀδύνατον ἐξέλιξις ἀνθρωπίνου πνεύματος νὰ ἐξιστορήσῃ καὶ νά συλλάβῃ τὴν ἔννοιαν τῆς Παντοδυναμίας τοῦ ΘΕΟΥ, τοῦ ἐξουσιάζοντος πᾶν ὅ,τι ὁ ἀνθρώπινος στοχασμὸς ἀδυνατεῖ νὰ διακρίνῃ ἐν τῷ σκότει, ἐν τῷ ὁποίῳ περιπλανᾶται.

Ἐπάναγκες θεωρῶ νά δώσω ὁρισμόν τινα περὶ τῆς Δυνάμεως ἄν ὄχι περὶ τῆς ἰδιότητος τοῦ ΘΕΟΥ.

Δύναμιν δὲν ἐννοῶ τήν Ἐξουσίαν, ἣν παραθέτει ἐν τῇ ἰδίᾳ Αὐτοῦ Αὐτοβουλήσει, ἀλλὰ τὴν Δημιουργικότητα, ἐξ ἧς ἀπέρρευσεν ὁ Κόσμος, ἐφ' οὗ ἐνδιαιτῶνται τὰ ὄντα, τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὰ ἐπλάσθησαν, ἵνα ἀποδεικνύωσι διὰ τῶν πράξεών των τὴν Θείαν Δικαιοσύνην, ἡ ὁποία κατέστησεν αὐτὰ Ἔμψυχα, Νοητὰ ἵνα συναισθάνωνται τὴν Θείαν Δημιουργικότητα, τὸ Θεῖον τοῦ Πλαστουργοῦ Μεγαλεῖον, τὴν ἀνέκφραστον διά λόγων καὶ λέξεων ἔννοιαν τῆς ἀναφερομένης ὑπὸ πολλῶν ἄνευ σημασίας λέξεως **ΘΕΟΣ.**

ΘΕΟΣ εἶναι, εἶπον, Ἄναρχος μὴ ἔχων ἀρχὴν ἢ τέλος, Ἄναρχος μὴ δυνάμενος ν' ἀναγνωρίσῃ ἄλλην τινὰ ἀρχὴν ἐκτὸς **τῆς Ἑαυτοῦ Ἀρχῆς καὶ Δυνάμεως,** ἡ παραγωγὸς πασῶν τῶν ἀρχῶν καὶ ὡς Ἄρχων πάσης ἀρχῆς καὶ **ὡς Ἄρχων τοῦ ἰδίου Ἑαυτοῦ Του.**

Εἶπον, Ἄναρχος οὐδὲ ἀρχὴν καὶ τέλος ἀναγνωρίζων. Ὡς τὸ Σύμπαν εἶναι Ἄπειρον, οὕτω καὶ ἡ Θεία Δύναμις ἡ ἐν αὐτῷ τῷ Σύμπαντι διεσπαρμένη, ἐστὶν Ἄπειρος. Ἄπειρος οὖσα, ἀπειρίαν ἔργων ἀναδεικνύει ἀνὰ πᾶν χρονικὸν διάστημα. Ἀναφέρω δὲ τοῦτο, ἵνα καταστήσω ὑμῖν γνωστὸν **ὅτι πᾶσα κίνησις, πᾶσα παραγωγὴ ἐκ Θεοῦ ἐκπηγάζει καὶ πρὸς Θεὸν κατατείνεται.**

Ἀρχὴν χρόνου γεννήσεως ἐφ' ὅσον δὲν ἀναγνωρίζει ὁ Θεός, πῶς δύναταί τις ν' ἀντιληφθῇ τὸ μέγεθος τῆς Σοφίας, ἡ ὁποία ἐνδυναμώνει τὰ μετὰ τὴν Δημιουργίαν Πνεύματα;

Ἀναφέρω ἐνταῦθα: «μετὰ τὴν Δημιουργίαν Πνεύματα», χωρὶς ν' ἀποκαλύψω τί εἶχε πρὸ τῆς ἁρμονίας τοῦ κόσμου τούτου.

Θεὸς καὶ Σύμπαν ἓν ἐστι. Σύμπαν δὲν ἐννοῶ τὴν ἄψυχον ὕλην, τὴν ἐνδιαιτουμένην καὶ περιφερομένην ἐν τῷ ἀχανεῖ ὁρίζοντι τοῦ Ἀπείρου.

Θεὸν δὲν ἐννοῶ μόνον τὴν Ἀνωτάτην Θείαν Πνευματικὴν Δύναμιν, τὴν ἀναδεικνύουσαν τὰ Θεῖα ἔργα, ἐπὶ τῶν, ὁποίων στηριζόμενοι οἱ ἄνθρωποι παραδέχθησαν αὐτὰ καὶ ἐδόξασαν καὶ δοξάσωσιν Αὐτὸν ἐν μέλλοντι αἰῶνι.

Θεὸς ὡς ὢν Ἄναρχος, οὐδὲ μίαν ἀρχὴν ἀναγνωρίσας, θάπτεται ἐν τῷ Ἀπείρῳ ὡς τὸ Ἄπειρον συγχωνεύεται ἐν τῇ Πνευματικῇ Αὐτοῦ Δυνάμει, ἡ ὁποία εἶναι διεσπαρμένη καὶ ἐν τῇ ἐλαχίστῃ γωνία τοῦ Ἀπείρου.

Ὅπου κόσμος ὑπάρχει ἐκεῖ καὶ Θεός. Ὅπου παραγωγικότης ὑφίσταται, ἐκεῖ καὶ Δύναμις Θεοῦ. Ἀφοῦ τὸ Σύμπαν λειτουργεῖ διὰ δυνάμεων τοῦ Θεοῦ, ἔπεται, ὅτι ἐν αὐτῷ ὁ Θεὸς ὑπάρχει καὶ διαβούλεται, ὅ,τι ἀγαθὸν ἢ ἁρμονικὸν διορῶμεν.

Πρὸ τῆς Δημιουργίας τοῦ Σύμπαντος, πρὸ τῆς ἀρχικῆς τοῦ κόσμου ἐμφανίσεως **ὁ Θεὸς ὢν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὥκνῃ,** ἀλλὰ ἠργάζετο δημιουργῶν τοὐτέστιν μεταβάλλων τὴν ἀρχικήν τοῦ κόσμου ὄψιν.

Ὁ Θεὸς ὡς ὢν ἐξ ἀρχῆς Δημιουργικὸς δὲν ἐπανεπαύθη ἀδρανῶν καὶ μὴ παράγων, συνεπῶς ἡ ἀρχικὴ ὄψις καὶ αἱ δυνάμεις τοῦ Σύμπαντος δὲν ἐδημιουργήθησαν, ἀλλ’ ὑφίσταντο ὡς καὶ ὁ Θεὸς Αὐτός. Ἐὰν ἀρνηθῶμεν τὴν ἀπειρίαν ὅλου τοῦ κόσμου, ἀπαρνούμεθα τὴν Ὀντότητα τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν δὲν ἀποφανθῶμεν περὶ Δημιουργίας, χωρὶς νὰ καθορίσωμεν τὴν Θείαν τοῦ Θεοῦ Ἀρχὴν ὑπὸ ἔννοιαν σαφεστέραν, θ’ ἀρνηθῶμεν αὐτὸν τὸν Θεόν.

Πῶς ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν κόσμον, ἀφοῦ ὁ κόσμος οὗτος δὲν ὑπῆρχεν; **Καὶ πῶς ὁ Θεὸς ὢν Δημιουργικός, πρὸ τῆς Δημιουργίας τοῦ κόσμου ἐκάθευδεν;** Παραγωγικὸς Δημιουργὸς ὢν ὁ Θεός, δὲν ἠδύνατο ποτὲ νὰ καθεύδῃ, ἀλλὰ πάντοτε ἐδημιούργει.

Ἐκ τούτου δῆλον γίνεται, ὅτι ἡ Δημιουργικότης τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει ὅσον καὶ ὁ Θεὸς καὶ ἐξ αὐτοῦ καταφαίνεται, ὅτι ὁρίζων τις τὸν Θεόν, ὁρίζει τὸ Ἄπειρον περιβάλλον τῆς Θείας Παραγωγῆς, τοὐτέστιν τὴν Ἀτέρμονα, Ἀχανῆ καὶ Ἀκαθόριστον ὑπὸ λέξεων Ἀναδεικτικὴν τοῦ Σύμπαντος Μᾶζαν, ἡ ὁποία ὑπῆρχεν ἐν διαπλάσει ὅσον καὶ ὁ Θεός, δηλαδὴ ἐν ἅπαντι τῷ αἰῶνι.

Πῶς; Δυνάμεθα ν’ ἀντιστῶμεν εἰς τὴν Γραφὴν καθορίζοντες οὕτω τὴν Θείαν Δύναμιν τοῦ Θεοῦ; **Θεὸς δὲν εἶναι μόνον ἡ Πνευματικὴ Δύναμις, ἀλλὰ καὶ ἡ Ὕλη.**

Ἂν ἄνθρωπός τις ἀποβιώσῃ καὶ ἀποβάλῃ τὸ σῶμα του, λέγομεν τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἀπολολῶτα;

Ὄχι, διότι ὑπάρχοντος ἐν αὐτῷ τοῦ Πνεύματος δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποφανθῶμεν περὶ θανάτου, θανάτου, λοιπόν, ὄχι τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ τοῦ σώματός του.

Οὕτω καὶ σήμερον ἀποφαινόμενοι περὶ Θεοῦ, ἀναγκαζόμεθα νὰ σᾶς ἀποκαλύψωμεν ὅτι ἐν τῷ Σύμπαντι οὖσα διεσπαρμένῃ ἡ Θεία Δύναμις, ἐμφιλοχωροῦσα οὕτως εἰπεῖν, αὕτη ἐν αὐτῷ συνοδεύεται ὑπὸ τῆς ὕλης, τοὐτέστιν ὑπὸ τῆς Δημιουργικῆς Δυνάμεως τοῦ Θεοῦ παραγωγῆς.

Ἀπαρνούμενοι τὸν καθορισμὸν τοῦτον ἀπαρνούμεθα τὴν Ὀντότητα τοῦ Θεοῦ. Θεὸς ὢν ἐν πάσῃ γωνίᾳ τοῦ Ἀπείρου **«πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν»,** ἀναδεικνύει ἔργα ἀντάξια τῆς Ἀναδοχικῆς Του Δημιουργικότητος. Θεὸς ὢν ἐν Ἑαυτῷ, πῶς δύναται καὶ ἐν τῷ Σύμπαντι νὰ μὴν ὑπάρχῃ;

Ἄλλο ἐστι Σύμπαν καὶ ἄλλο Θεός; Ἡ Γραφὴ λέγει: «**οὐκ οἴδατε,** ὅτι ὑμεῖς γὰρ Ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος, **καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ,** οἰκεῖ ἐν ὑμῖν;» (**Β΄ Κορ. στ΄ 16**). Ἄλλο ἐστιν ἄνθρωπος καὶ ἄλλο σῶμα καὶ ἄνθρωπος; Ὄχι βέβαια.

Ἰδού, λοιπόν, ἡ λύσις. **Ὁ ἄνθρωπος ὁμοίωμα τοῦ Θεοῦ ἐστιν. Κρᾶμα ὕλης καὶ Πνεύματος, ὅ ἐστι Θεοῦ. Πνεῦμα ὁ Θεὸς.**

Ὅπως δὲ ὁ ἄνθρωπος ζῇ ἐν τῷ ὑλικῷ σαρκίῳ του, διότι καὶ ἀποθνήσκων, δηλαδὴ ἀποβάλλων τὴν χονδροειδῆ του ὕλην καὶ πάλιν εἰς ὕλην ἐνδιαιτᾶται, αὕτη δὲ εἶναι ἡ ψυχή του ἡ ὁποία δὲν εἶναί τι ἄλλο παρὰ καὶ αὐτὴ ὑλικὴ καὶ ἡ ὁποία ἐπλάσθη διὰ τῆς Θείας Δυνάμεως.

Οὕτω καὶ ὁ Θεός ἐστι Παραγωγός. Δηλαδὴ ἐκ τῆς Πνευματικῆς Αὐτοῦ Ὀντότητος ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐν λανθανούσῃ καταστάσει ὑπάρχουν πάντα τὰ στοιχεῖα τά ἀπαρτίζοντα τὸ Σύμπαν, δι’ Ἀνωτέρας Αὐτοῦ Ἐπινοίας καὶ Δυνάμεως καὶ Παραγωγικότητος ἀπέρρευσεν ἐξ Αὐτῆς ἡ ὑλικὴ τοῦ Σύμπαντος ἐξέλιξις, **ἡ ὁποία διαπλάσσεται** ἕως ὅτου ἀναδεχθῇ τὴν πνευματικὴν τῶν ὄντων ἐξέλιξιν, ἕως ὅτου ἀναδειχθῶσιν ὄντα ἀνώτερα εἰς πνευματικὰς παραλλαγάς, ὄντα δυνάμενα νὰ φέρουν τὸ βάθρον τῆς πνευματικῆς ἁρμονίας καὶ πέραν τῆς καθορισθείσης ὑπὸ τῶν ἀνθρωπίνων λογισμῶν ἀναδοχῆς.

Ἐν τῷ κειμένῳ τούτῳ ὑπάρχουν πολλά, τὰ ὁποῖα ἀδύνατον νὰ νοήσουν οἱ πάντες. Πολλὰ θέλω ἀναφέρει, πολλὰ θέλω ἐξιστορήσει, ἀλλ’ ἡ Μεγάλη Ἀρχή, ἐξ’ ἧς ἀντλῶ περὶ τῆς ἀγνώστου πρὸς ὑμᾶς Δημιουργίας τοῦ Σύμπαντος δὲν καθορίζεται εὐκόλως, ἐπειδὴ ὡς Ἀρχὴ πασῶν τῶν ἀρχῶν, Ἀρχὴν ἐν Ἑαυτῇ μόνον ἐνέχει, εἰς δὲ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ γνωρίσωσι τὴν Ἀρχὴν ταύτην, ἐνδίδει τὸ Ἀκαθόριστον καὶ τὸ Ἀκατανόητον.

Τίς δύναται νὰ φαντασθῇ τὴν ἀπειρίαν τοῦ Σύμπαντος τῆς Πνευματικῆς τοῦ Θεοῦ Ὀντότητος, τὴν χρονολογίαν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἐξελισσομένων δημιουργημάτων ταύτης; Οὐδεὶς ἀνθρώπινος νοῦς, οὐδεὶς πνευματικὸς ἀναλογισμὸς δύναται νὰ συλλάβῃ τοιοῦτόν τι.

Φαντασθῆτε ἐπὶ παραδείγματι, ὅτι τὸ γνωστόν σας Σύμπαν κατέχεται ὑπὸ τόσων μορίων, ἐλαχίστων ἐν σμικρότητι, ὅσον καὶ τὸ ἰσχυρότερον μικροσκόπιον ἀδυνατεῖ νὰ ἴδῃ, αὐτὰ δὲ τά μόρια ἀποτελοῦσιν αἰῶνας, θὰ εὕρισκέ τις ἓν τέλος; Τί τέλος ὅμως θὰ δυνηθῇ τις νὰ εὕρῃ ἐν τοῖς ἔτεσι τῆς Δημιουργίας;

Οὐδείς, λοιπόν, δύναται νὰ περιγράψῃ Ἀφάνταστον Μεγαλεῖον, Ἀνέκφραστον Πνευματικὴν παραβολήν.

Ἀναδεικνυόμενοι δὲ πνευματικῶς ἂς ἀναφωνήσωμεν οὕτω:

ΠΑΝ Ο,ΤΙ ΕΓΝΩΚΑΜΕΝ ΟΥΔΕΝ ΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝ, ΕΙ ΜΗ ΟΤΙ Ο ΘΕΟΣ ΜΕΓΑΣ ΕΣΤΙ.

Εὐλογημένος Κύριος, ὁ ὢν καὶ ὑπάρχων ἐν παντὶ καὶ πάντοτε χρόνῳ καὶ τόπῳ, ὁ ἀναλαβὼν νὰ δώσῃ τοῖς πᾶσι Φῶς Ἄφθαρτον.
Γνωρίζω ὅτι θέλω παρέξει τοῖς ἀνθρώποις Νᾶμα Εὐφρόσυνον, ἐπισκοπῶν πᾶν ὅ,τι ἡ ἀνθρωπίνη ἀντίληψις δύναται νὰ ἐννοήσῃ καὶ συμπεριλάβει ἐν τῇ ἀναπτύξει αὐτῆς, ἀπεφάσισα νὰ ἀναλύσω ἐνταῦθα πᾶν ὅ,τι ἤθελε δώσει ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως τῆς Ὀντότητος πάντων τῶν Ἀΰλων καὶ ὑλικῶν, ὃ θέλω συμπεριλάβει ἐν τῷ τομιδίῳ τούτῳ τῷ ἐπιγραφομένῳ: «ΘΕΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ».

Ἔν ᾧ χρόνῳ πάντες οἱ λαοὶ τῆς Γῆς σπαράσσονται ἐν ᾧ χρόνῳ ἡ μὲν Θρησκεία, ἣν ὁ Χριστὸς

αὐτοῖς ἐδίδαξεν, ἐξωκοίλασα διά τῆς ἀπαρνήσεως τῆς τηρήσεως τῶν διδαχῶν αὐτῆς διότι καὶ οἱ μᾶλλον πρὸς τὴν εἰρηνικὴν τοῦ ἀνθρώπου διαβίωσιν προσκείμενοι, ἀναδιφῶντες ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ τοῖς Ἁγίοις Γράμμασι, τὸν Θεὸν παριδόντες ἀναμεταξύ των σφαγὴν ἔθεσαν, ἵνα διὰ πράξεων ἐφαρμόσωσι τὸ «**Ἀγαπάτε ἀλλήλους**» καὶ καθ' ὃν χρόνον αἱ μὲν ἄλλαι θρησκεῖαι ἀναπέμπουν δέησιν πρὸς κατάπαυσιν τοῦ θείου προρρήματος, δηλαδὴ τῆς ἀλληλοσφαγῆς τῶν ἐθνῶν, ἡ θρησκεία ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ εἰρηνεύσῃ διὰ τῶν διδαχῶν αὐτῆς τὸν κόσμον καὶ νὰ ἐξημερώσῃ τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀπολιτίστων ὁμάδων ἐν τῇ Χριστιανικῇ Ἀγάπῃ νῦν πράξεις ἀντιθέτους πρὸς τὴν προσδοκίαν ὁρᾷ τις.

Ποῖος ἀρχηγὸς τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ ἠκούσθη κατά τὴν αἱματηρὰν ταύτην τῶν ἐθνῶν ἀλληλοσφαγήν, καὶ τίς ἐπεχείρησε νά διαχωρίσῃ τὰ ἀντιμαχόμενα μέρη; Ἡ μὲν μία τάξις ἐπικαλεῖται τὸν Θεόν της, ὅπως εὐοδώσῃ τὰ ὅπλα της, ἡ δὲ ἑτέρα ἐπίσης ἀποτείνεται πρὸς τὸν Μέγα τοῦ Σύμπαντος Δημιουργὸν, τὸν Μέγα τῆς ἀνθρωπότητος Σωτῆρα, ὅπως ἐπιφέρῃ τὸν ὄλεθρον, τὸν Θάνατον εἰς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς, εἰς τοὺς ὁμοθρήσκους ἢ ἀλλοθρήσκους, **τέκνα ἀμφότερα τοῦ Μεγάλου Δημιουργοῦ. Ποῖον εἰσακούσει Κύριος ὁ Θεὸς ὁ ὁρῶν καὶ ἐπιβλέπων καὶ ἐκζητῶν πάντοτε τὴν Δικαιοσύνην;**

Ποῖον ἀφήσει ἐλεύθερον καὶ ποῖον τιμωρήσει, ἀφοῦ δὲν ἐπικαλοῦνται τὸ Μέγα Του Ἔλεος, οὐδὲ τὴν Μεγάλην Του Φιλευσπλαγχνίαν καὶ Ἀγαθότητά Του; Τίς ὅμως ἔθεσεν ὡς μέγα αὐτοῦ μέλημα τὴν κατίσχυσιν τῆς ἑδραιώσεως τῆς διαρκοῦς Εἰρήνης, ἡ ὁποία παρ' ὅλην τὴν Θεοφώτισιν τοῦ Σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος δυστυχῶς δὲν ἐπεφυλάχθη;

Ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ἔχῃ πάντοτε αἱμοχαρῆ ὁρμήν, θὰ ἐξακολουθῇ νὰ διατηρῇ τὰς ἀγρίας αὐτοῦ ὁρμάς, τὰς ὁποίας καὶ ἡ Ἀνωτάτη αὕτη ἐπὶ τῆς γῆς Ἀποστολὴ δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ καταπνίξῃ;

Τίς δύναται νά παραγκωνίσῃ τὸ μέγα τοῦτο ἀδιάσπαστον μῖσος καὶ τίς δύναται κατόπιν τόσης ἀνθρωποθυσίας νὰ εἰρηνεύσῃ τὸν κόσμον; Οἱ λαοὶ ἄραγε μόνοι των θὰ συναισθανθῶσι τὸ βάραθρον, εἰς ὃ τὸ μῖσος τοὺς ἔφερεν;

Ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ἰσχύν της, ἐν ᾧ χρόνῳ αἱ μυριάδες τῶν μυριάδων τείνουσι τὴν χεῖρα πρὸς ἀλλήλους καὶ ἀλληλοσπαράσσονται; Ἐν ᾧ χρόνῳ σύμπασα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μετ' εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν ἀποδέχεται τὴν τοιαύτην τῶν τέκνων της

σφαγήν;

Ταῦτα πάντα διαγράφουσιν ὡρισμένην ἀνθρωπίνην τροχιάν, τὴν ὁποίαν διέρχεται ὡς ὑπόλειμμα τῆς πρὸς τὴν γῆν καθόδου του ὁ ἄνθρωπος, ἐκτίων τὴν αὐτοβούλως ἐκ τῆς παρακοῆς του ἀποκτηθεῖσαν ποινὴν αὐτήν, ἵνα ἐν τῇ ἀγρίᾳ αὐτῇ πάλῃ του ἀφυπνιζόμενος ἐκ ταύτης διανοιγῶσιν οἱ ὀφθαλμοί του διὰ νὰ διακρίνῃ τὸν **Νέον Φαεινὸν Ἥλιον,** τὸν μέλλοντα νὰ ἐπιφωτίσῃ τὸν κόσμον, τὸν κυλιόμενον ἐν τῇ ἀδικίᾳ καὶ τῇ ἀλληλοκαταστροφῇ. Καὶ ὁ Ἥλιος αὐτός, ὁ μέλλων νὰ ἐπιφωτίσῃ καὶ χειραγωγήσῃ τὸν κόσμον, νὰ ἐπιχύσῃ τὴν μεγάλην του ἀνθρωπιστικὴν καὶ σωτήριόν του Ζωὴν εἰς πάντας ὑμᾶς διὰ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς τοῦ Σωτῆρος ρήσεως «καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης· κἀκεῖνά με δεῖ ἀγαγεῖν, καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσι, καὶ γενήσεται μία ποίμνη, εἷς ποιμὴν» (**Ἰωάν. Ι΄ 16**), ἤρχισε ἀνατέλλων.

Ναί, ὁ Φαεινὸς αὐτὸς Ἥλιός ἐστιν ἡ Πνευματικὴ Ἐπικοινωνία. Ἄνθρωποι ἀσχολούμενοι μὲ τὴν Πνευματικὴν Ἐπικοινωνίαν, διά τῶν συγγραμμάτων των θὰ ἐπιχύσωσι φῶς εἰς τὰς θεωρίας, αἱ ὁποῖαι παρέμενον καὶ παραμένουν σκοτειναί, ἄλυτοι ἢ διφορούμεναι καὶ θὰ προσπαθήσουν ἀδιακρίτως φυλῆς καὶ θρησκεύματος νὰ μεταδώσωσι τὰ ζείδωρα φῶτα τῶν ἀληθειῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπιδίδωνται αὐτοῖς ἄνωθεν ὑπὸ **τοῦ Μεγάλου, τοῦ Φωτοδότου Δημιουργοῦ των, τοῦ ἐμπεπλησμένου Ἀγαθωσύνης και Ἀγάπης.**

Τίς δύναται νὰ περιλάβῃ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τὴν Ἀγάπην, ἣν ὁ Δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος τρέφει τοῖς τέκνοις Αὐτοῦ;

Τίς δύναται νὰ συνενώσῃ τὴν ἀγάπην ὅλων τῶν πλασμάτων Αὐτοῦ καὶ νὰ τὴν ἀντιπαραβάλῃ μὲ τὴν Μεγάλην Αὐτοῦ Ἀγαθότητα πρὸς τὸ Μέγα φίλτρον, τὸ ὁποῖον ἄγει ἕκαστον ὑμῶν πρὸ τῆς Ἀτέρμονος καὶ Ἀνεξαντλήτου Ἀγάπης Του;

Ὁ Θεός, ὡς εἶναι Μέγας, ὡς εἶναι Ἄπειρος ἐν ἔργοις, οὕτω εἶναι καὶ Ἀτέρμων καὶ Ἀνεξάντλητος καὶ Ἄπειρος ἐν Ἀγάπῃ καὶ τρυφερότητι πρὸς τὸν κόσμον.
Ἐὰν τὸ φίλτρον τῆς μητρὸς πρὸς τὰ τέκνα της ἀδύνατον ἄνθρωπος νὰ καταλογίσῃ, ἐὰν ἡ ἀνθρωπίνη καρδία ἀποτελοῦσα μηδὲν τῆς Θείας Ἀγάπης ἀγαπᾷ τὰ τέκνα της, πόσον μᾶλλον ἡ Δημιουργὸς τῆς καρδίας αὐτῆς Πρόνοια καὶ Ἀγάπη δὲν ἀγαπᾷ τὸν κόσμον, δὲν τρέφει ἀπεριόριστον τρυφερότητα πρὸς τά πλάσματα Αὐτῆς;

Τίς δύναται νὰ λάβῃ ἀπεριόριστον ἀγάπην καὶ περικλείσῃ αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ;

Τίς δύναται νὰ ἀναβλέψῃ τὸν Θεὸν τὸν δώσαντα αὐτῷ τὴν ζωὴν καὶ θὰ τιμωρηθῇ διὰ τοῦτο; Ἢ τίς δύναται ν' ἀτενίζῃ τὸν Δημιουργὸν τῆς ψυχῆς του καὶ νὰ ἐκλιπαρήσῃ Αὐτὸν πρὸς σωτηρίαν αὐτῆς, Οὗτος δὲ ἤθελε τὸν ἀποπέμψει;

Πολλὰ ὑπάρχουσι, τά ὁποῖα παρερμηνεύονται ἀκριβῶς ὑπ' ἐκείνων οἱ ὁποῖοι διδάσκουσι τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀδελφωσύνην καὶ τὴν ἀλληλεγγύην καὶ τὴν ἀλληλοβοήθειαν καὶ φιλευσπλαγχνίαν καὶ παρέρχονται ἄνευ διαμαρτυρίας τινὸς τὴν Μεγάλην τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰ πλάσματά Του Ἀγάπην.

Ὁ κόσμος δὲν δύναται βεβαίως ν' ἀντιληφθῇ τὸ Μεγαλεῖον τῆς Θείας τοῦ Θεοῦ Δικαιοσύνης. Δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀφάνταστον πρὸς τὰ τέκνα Του Ἀγάπην. Ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ταύτην, θὰ ἄφηνε πᾶν ἐπίγειον ἀγαθὸν καὶ θὰ προσήλωνε τὸν νοῦν του πρὸς τὸν Μέγα Δημιουργὸν καὶ τοῦ κόσμου Ποδηγέτην.

Ἀδυνατεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀντιληφθῇ τὴν ἀγάπην, διότι δὲν ἀγαπᾷ ὁλοψύχως. Ἀνετράφη ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ τῶν γονέων του, τοῦ πλησίον του, ἐν ἁμαρτίᾳ τῶν ἀνωτάτων τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ ἡγετῶν.

Μήπως ἡ Θρησκεία τοῦ Μεγάλου τῆς ἀνθρωπότητος Εὐεργέτου καὶ Σωτῆρος δὲν δίδει τὴν Ἀγάπην; Διατὶ οἱ ὀπαδοί αὐτῆς παρερμηνεύουν τὸν Θεῖον Λόγον;

Ἀφ' ἑνὸς μὲν διδάσκουσιν, ὅπως ὁ κόσμος ἀγαπᾷ τὸν πλησίον του, ὡς ὁ Θεὸς ἠγάπησε τὸν κόσμον, ὡς ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος ἠγάπησε τὴν ὕπαρξιν καὶ τὴν ζωήν του καὶ ἀφ' ἑτέρου διδάσκουσι **παρερμηνευταὶ ὄντες τῶν Θείων ρήσεων,** τὴν πρὸς τὸν ἀλλόθρησκον ἐκδίκησιν, τὴν διά τῶν ὅπλων ἄμυναν τῶν πατρίων ἢ Θείων παραδόσεων.

Εἶμαι Ἕλλην Χριστιανὸς καὶ ὀφείλω νά τηρήσω τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Εἶμαι Ρῶσσος ἢ Βούλγαρος καὶ οὐδέποτε θὰ ταπεινωθῶ πρὸ τοῦ μικροῦ Ἔθνους τῶν Ἑλλήνων.

Τίς δύναται ὅμως νὰ ἐνσπείρῃ μῖσος ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ καὶ τίς δύναται νὰ ἀποπέμψῃ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ ν’ ἀγαπηθῇ παρ’ αὐτοῦ;
Τίς δύναται ν’ ἀνυψωθῇ τοσοῦτον ὥστε νὰ ἐπιχύσῃ ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην ἐν τῇ καρδία τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ καὶ τίς δύναται νὰ προπηλακίσῃ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ ν’ ἀγαπηθῇ παρ’ αὐτοῦ;

Τίς δύναται ν’ ἀνυψωθῇ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ἐπιχύσῃ ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ μισοῦντος καὶ ἀπαρνουμένου τὴν ἀδελφωσύνην, ὁμόνοιαν καὶ ἀλληλεγγύην;

Οἱ ὀπαδοὶ τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, ἀφοῦ διέσπειραν τὸ μῖσος εἰς τοὺς ὁμοθρήσκους των καὶ ὁμοϊδεάτας αὐτῶν, ἠθέλησαν ν’ ἀποδώσωσι τὴν ἀτέλειάν των αὐτὴν καὶ εἰς τὸν Μέγαν τοῦ Κόσμου Πλαστουργόν, τὸν Θεόν, ὁ Ὁποῖος ἐν τῇ Ἀπείρῳ Αὐτοῦ Παναγαθότητι ἔπλασε τὴν καρδίαν αὐτῶν, ἐνσταλάξας ἐν αὐτῇ τὴν στοργήν, ἣν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι **διατηροῦν ἐν ληθάργῳ.**

Ἐν τῇ Μεγάλῃ Αὐτοῦ Ἀγαθότητι ὁ Δημιουργὸς πάντων τῶν ἐν τῇ γῇ καὶ τῷ Οὐρανῷ ὄντων καὶ ὑλικῶν παραγωγῶν ἔδωσεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκτὸς τῆς Ἀγάπης καὶ μέρος τῆς Φωτοδότου Θείας Αὐτοῦ Σοφίας, ἵνα οὗτος κατανοῇ τὴν ἀγάπην, ἣν αὐτῷ ἐδωρήσατο.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἐν τῇ ἀτελείᾳ αὐτοῦ παριδὼν τὸ ἄφθαστον τῆς Ἀγάπης Αὐτοῦ μέγεθος καὶ τὴν Ἀνεξάντλητον Πηγήν, ἔπλασεν ἐν τῇ φαντασίᾳ του τὸν Ἀπειράγαθον Θεὸν τιμωρὸν τῆς ἀνθρωπίνης παραστρατήσεως, ἐνέβαλεν ἐν τῇ καρδίᾳ Αὐτοῦ ἐξ ἴσου ἀγάπην καὶ μῖσος πρὸς τὰ τέκνα Του. **Ἀφωμοίωσε δηλαδὴ τὸν Θεὸν μὲ ἑαυτὸν παρανοήσας καὶ παρεξηγήσας τοὺς Νόμους Του.**

Οὕτω ἐννοοῦντες τὸν Θεὸν ἁμαρτάνομεν.

Ὁ Θεὸς Ἀγαθώτατος ὤν, **πῶς δύναται πράττειν κακόν;** Καὶ ὢν ἀφοσιωμένος εἰς τὴν ἀνάδειξιν τοῦ ἀνθρώπου, πῶς δύναται ν’ ἀποφανθῇ περὶ τῆς καταστροφῆς ἤ τῆς Αἰωνίου αὐτοῦ τιμωρίας ἄνευ Εὐσπλαγχνίας τινός;

Μήτηρ τις βλέπουσα τὸν ἄσωτον υἱὸν της παρεκτρεπόμενον παρηγορεῖ αὐτὸν ὑποφέροντα. Πόσον δὲ ὁ Θεὸς βλέπων τὸ τέκνον Του, τὸν ἄνθρωπον δὲν ἀφοσιοῦται πρὸς ἐπαναφοράν καὶ μετάγνωσιν

ἀπὸ τῆς κακίας του;

Ἆραγε ἡ μήτηρ εἶναι δυνατὸν νὰ συγχωρήσῃ τὸν υἱόν της, ὁ δὲ Πανάγαθος Θεὸς ὁ ἐνσταλάξας ἐκ τῆς Ἀπείρου Ἀγάπης Του ἐλάχιστον ἴχνος εἰς τὴν καρδίαν τῆς μητρός, ἀδυνατεῖ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν μετάνοιαν ἢ τὴν ἀναπεμπομένην ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου δέησιν πρὸς συγχώρησιν καὶ ἄφεσιν τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοῦ;

Θὰ σᾶς παρακαλέσω **νὰ ἀφήσητε τὴν διάνοιάν σας νὰ προσηλωθῇ πρὸς τὴν Ἀτέρμονα τοῦ Κόσμου Ἀγκάλην.** Ὅταν κατορθώσητε νὰ διασχίσητε τὰς Ἀπεράντους τοῦ Ἀπείρου διαστάσεις, τότε θὰ κατορθώσητε νὰ αἰσθανθῆτε καὶ ἐν τῇ καρδία σας πολλοστημόριον τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τῆς ὑπερπληρούσης τὸ Σύμπαν καὶ χαριζούσης τὴν Πηγὴν τῆς Συμφωνίας Αὐτοῦ.

Πρὶν ἢ διαλάβωμεν ἐν τῷ παρόντι πῶς ὁ κόσμος ἐδημιουργήθη, καλὸν ἐθεωρήσαμεν ν’ ἀναπτύξωμεν τὴν Ὑπερτέλειαν Ἀγάπην εἰς αἰσθήματα τοῦ Πλαστουργοῦ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας καὶ σύμπαντος τοῦ ἐν τῷ ἀπείρῳ Κόσμῳ Θεοῦ, Ὃς ἐπιχέει τοῖς πᾶσι τὴν Ἀνεξάντλητον Ἀνεξικακίαν καὶ Ἀναλλοίωτον Αὐτοῦ Μακροθυμίαν καὶ Ἔλεος, ἐπισφράγισιν τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ ἡ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἐπίκλησις τοῦ Ἀπεσταλμένου ὑπὸ τῆς Θείας Ἀγάπης Σωτῆρος Χριστοῦ, ἀναφωνήσαντος: «Πάτερ μὴ καταλογίσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην, οὐ γὰρ οἴδασι τί ποιοῦσι.» (**Λουκ. ΚΓ΄ 34**)

Ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἀποβαίνει καὶ τὸν κόσμον περιλαμβάνει ἐν τῇ Ἀπείρῳ Αὐτοῦ Διαποθήσει. **Ὁ Θεὸς τὸν κόσμον ἠγάπησεν καὶ τὸν κόσμον ἀνέδειξε τῆς Ἀγάπης Αὐτοῦ ἀποτέλεσμα.**

Ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δὲν δύναται νὰ καταλογισθῇ, ὡς ὁ Θεὸς εἶναι Ἄπειρος, ὡς ὁ Θεὸς εἶναι Ἀναλλοίωτος καὶ Ἄφθαστος, οὕτω καὶ ἡ Ἀγάπη, ἣν πρὸς σύμπαντα τὸν κόσμον τρέφει ὁ Θεὸς Ἀναλλοίωτος καὶ Ἄφθαστός ἐστιν.

Ἀλλὰ θά μοῦ εἴπῃ τις. Ἀφοῦ ὁ ἴδιος ἐδημιούργησεν τὸν Σατανᾶν τὴν συστηματικὴν αὐτὴν ἀντίδρασιν, τὸ κακόν, τί νὰ κάμῃ ὁ μοιραῖος ἄνθρωπος, ὁ ἀδυνατῶν νὰ εἰσπλεύσῃ εἰς τὰς μέχρις ἐδῶ ἀβυσσαλέας περὶ τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἐννοίας λόγῳ τοῦ διανοητικοῦ του σκότους καὶ βλέπων τὰ περὶ ἑαυτὸν φαινόμενα ἀντίστροφα καὶ ὡς πάντοτε ἐξομοιώνων τὸν Θεὸν τῆς Ἀπείρου

Ἀγάπης μὲ ἑαυτόν, ἀπέδωσεν δογματικῶς εἰς τὸν Πανάγαθον Θεὸν καὶ ἀδυνάτους ἰδιότητας ὡς Δημιουργοῦ τοῦ Σατανᾶ, τὸν ὁποῖον ἀντικρύζει εἰς πᾶν του βῆμα ὡς ἀντίδρασιν, ὡς πρόσκομμα ἐπὶ τῶν προσπαθειῶν του. Ἐνῶ ἐὰν διεισδύσῃ τις εἰς τὸ βάθος τῆς προσωπικότητός του, θὰ διακρίνῃ ὅτι καὶ τὸ πρόσκομμα αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ ὑπάρχει, λαβὸν θέσιν ἀκατανοήτου ἀλληγορίας διά μέσου τῶν χιλιετηρίδων.

Δὲν ὑπάρχει Σατανᾶς; Ὑπάρχει ἐν ἑαυτῷ καὶ ἔξωθεν αὐτοῦ, ἀφοῦ, ὡς αὐτὸς ὑφίσταται, ὑφίστανται καὶ ἄλλοι ἔξωθεν αὐτοῦ τοιαῦται ὀντότητες μετ’ αὐτοῦ παλαίουσαι, ὅπως ὁρατῶς καὶ ἀοράτως.

Τοῦτο τὸ προϊὸν ἐκ τῆς πτώσεώς του καὶ τῆς ἐκ τοῦ Παραδείσου ἐξώσεώς του, παλαίει πάλην σκληράν. Ὑπεύθυνος δὲ πρέπει νὰ εἶναι ὁ οὕτω δημιουργήσας τὴν κατάστασιν ἄνθρωπος.

Ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι κατέστησαν ἀδύνατοι διά τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Σατανικῆς ἀντιδράσεως, ἀπό ἐωσφόροι ὅπου ἦσαν, μετενσαρκωθέντες ὡς τοιοῦτοι πού εἶναι εἰς τὴν γῆν, ἐμφανισθείσης οὕτω ὅπως λέγει καὶ ἡ Γραφή, διὰ τῆς βρώσεως τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ, τῆς γνώσεως τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ.

«Καὶ εἶπεν ὁ ὄφις πρὸς τὴν γυναῖκα, δὲν θέλετε βεβαίως ἀποθάνει· ἀλλ’ ἐξεύρει ὁ Θεός, ὅτι καθ’ ἣν ἡμέραν φάγητε ἀπ’ αὐτοῦ, θέλουσιν ἀνοιχθῇ οἱ ὀφθαλμοί σας, καὶ θέλετε εἶσθαι ὡς Θεοί, γνωρίζοντες τὸ Καλὸν καὶ τὸ Κακόν.» (**Γέν. Γ΄ 4-5**)

Τὸ Κακὸν αὐτὸ εἶναι ὁ Σατανᾶς.

Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ἦτο τὸ μῖσος ὡς νόημα, πῶς θὰ κατενοεῖτο ἡ Ἀγάπη ὡς τοιαύτη;

Ἡ Ἀγάπη ἐν τῇ πραγματικῇ αὐτῇ ἀτελείᾳ σας δὲν κατανοεῖται ὡς ἀγάπη, διότι ἐν τῇ φαινομενικῇ αὐτῇ ἀντιθέσει προβάλλει ὁ ἐν ἀδρανείᾳ διατελῶν **Θεῖος Ρυθμιστής, ἡ Δικαιοσύνη,** μεταξὺ τῶν ἀνθρωπίνων καὶ ἡ ὁποία εἶναι **τὸ αὐστηρὸν τῆς Ἀγάπης τέκνον καὶ ὁ μοναδικὸς ρυθμιστὴς τῆς ἀνθρωπότητος,** διὰ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον καθίστανται εἰς τὴν μικρὰν ἀντίληψίν σας πασιφανὴς ἡ Θεία ἐπὶ τοῦ παντὸς Ἀγάπη.

Ἀνεφέραμεν ἐν προηγουμένοις τὴν ἀγάπην τῆς μητρὸς πρὸς τὸ τέκνον της. Ἂς λάβωμεν ὡς μονάδα τὴν Ἀγάπην αὐτὴν καὶ ποιήσωμεν τὸν ἑξῆς συλλογισμὸν θὰ καταλήξωμεν εἰς τά ἑξῆς: Ἡ γῆ ἐστι κόκκος ἀφανὴς ἐν τῷ Σύμπαντι. **Γῆ σημαίνει μηδὲν τῶν ἀνεξιχνιάστων καὶ ἀκαταλήπτων ἀριθμῶν τοῦ Σύμπαντος Κόσμου.**

Κατὰ λογικὸν ὅθεν συμπέρασμα σύμπασαι αἱ καρδίαι τῶν μητέρων ὄχι μόνον τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ συμπάσης τῆς ζώσης ὑπάρξεως, διότι παντοῦ ἐμφωλεύει ἡ μητρικὴ ἀγάπη, συνενούμεναι ἤθελον ἀποτελέσει μηδὲν ἀντιπαραβαλλόμεναι πρὸς τὴν Ἀγάπην, ἣν τρέφει ὁ Θεὸς πρὸς τὰ Ἑαυτοῦ πλάσματα.

Τίς δύναται νὰ ἀντιπαραβάλῃ τὴν γῆν μὲ τὸ Ἄπειρον; Καὶ τίς θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ συμπεριλάβῃ ἐν τῇ καρδίᾳ του πολλοστημόριον τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ;

Σεῖς οἱ Θεὸν πιστεύοντες καὶ περὶ Θεοῦ ἀποφαινόμενοι ἀνανήψατε ἐκ τοῦ ὀλέθρου, εἰς ὃν περιπίπτετε **κατηγοροῦντες τὸν Θεὸν ὡς τιμωρὸν τοῦ ἀνθρώπου.**

Ὁ Θεὸς ὡς εἶναι Ἄπειρος εἰς Ἀγάπην δὲν δύναται νὰ εὐσπλαγχνισθῇ ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἡ μητρικὴ καρδία οἰκτείρει καὶ συγχωρεῖ καὶ ἐλεεῖ; Εἶναι δυνατὸν ἡ Μακροθυμία τοῦ Ἀνωτάτου Ὄντος νὰ ἀντιπαραβληθῇ μὲ τὴν αἰσθανομένην ἀγάπην καρδίαν τοῦ πλάσματός του; Καὶ ὅταν ἀποδίδωμεν τὴν ἀγάπην αὐτὴν εἰς τὸν Θεόν, εἶναι ποτέ δυνατὸν ἡ Ἀγάπη αὕτη ἡ Ἀτέρμων καὶ Ἀνιστόρητος νὰ στραφῇ πρὸς τὴν ἀντίθετον αὐτῆς μισαρότητα, ἀντιτιθεμένης ταύτης εἰς τὴν Ἄπειρον Αὐτοῦ Δικαιοσύνην;

Ὁ ἄνθρωπος ἀπέναντι ἑνὸς πάσχοντος, αἰτοῦντος τὴν βοήθειαν αὐτοῦ, ἐξανίσταται καὶ τὸν ἐκλιπαροῦντα σώζει ἢ θυσιάζεται χάριν αὐτοῦ. Ὁ Θεὸς, ὁ Ἀνεξίκακος, θὰ ἤθελε ποτέ ἀφήσει τὸν ἄνθρωπον τὸν ἀναδείξαντα δι’ ἔργων τὴν Θείαν ἀποστολήν του, νὰ ἀπωλεσθῇ διά τὸν λόγον, ὅτι ἐκεῖνος ἡμάρτησεν;

Ὁ Θεὸς ἐδημιούργησεν τὸν ἄνθρωπον ἐλεύθερον καὶ μὲ ὅλας τὰς διακριτικὰς δυνάμεις, ὥστε καὶ διὰ τὴν τιμωρίαν του ἀκόμη διὰ τὰ ὀλισθήματά του **νὰ αὐτοτιμωρεῖται, ὅπως εἶπεν εἷς Μέγας Ἀναμορφωτής, διά τῆς τοῦ «συνειδότος του δαπάνης».** Σκεπτόμενοι δὲ οὕτω περὶ Θεοῦ δὲν

ἁμαρτάνομεν;

Ἀνανήψατε ἄνθρωποι. Ἐγερθῆτε ἐκ τοῦ ληθάργου. Εὐχαριστήσατε τὸν Μέγα τοῦ Σύμπαντος Δημιουργόν, διότι ἔθεσέ Με ὡς ὄργανον τῆς Μεγάλης Ἀποκαλύψεώς Του, ὅπως διαλαλήσω εἰς τὰ πέρατα Σύμπαντος τοῦ Κόσμου καὶ ἐνοικισμένου πληθυσμοῦ τῆς γῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ὑμῶν, ὁ Θεὸς τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Ἀνεξικακίας ἐπὶ πάντα τὸν λαὸν Αὐτοῦ θέλει δώσει Εἰρήνην, ἐπὶ πάντα τὸν λαὸν Αὐτοῦ ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ θρησκεύματος Ἀγάπην καὶ τὸ Μέγα Του Ἔλεος.

Ανανήψατε ἐκ τοῦ μέχρι σήμερον ληθάργου σας καὶ ἀτενίζοντες τὸ Ἄτερμον περιβάλλον τοῦ Ἀπείρου ἀναλογιζόμενοι τὸ Μέγα τοῦ Θεοῦ Δίκαιον ἀναφωνήσατε:

«Ὦ! Εἶσαι Μέγας ἐν ἔργοις Κύριε τῶν Πατέρων ἡμῶν, οὕτω Μέγας καὶ Ἄφθαστος ἐν αἰσθήμασιν Ἀγάπης και Μεγαθυμίας εἶσαι, ὦ Πάνσεπτε τοῦ Κόσμου Ποδηγέτα καὶ Ζωοδότα Θεέ.»

Ἆρα γε οἱ λόγοι Μου οὗτοι θὰ γεννήσωσι τὴν ἀπορίαν, θὰ φέρωσι νέαν αἵρεσιν εἰς τὰς τόσας αἱρέσεις τῆς Χριστιανικῆς ἀναγεννήσεως, ἢ **θὰ ἐπιφέρωσι τὴν τελείαν τοῦ ἀνθρώπου ἀναστήλωσιν καὶ μεγάλην ἀναγέννησιν τῆς θρησκείας του, τὴν Μεγάλην πρὸς τὸν Πλαστουργὸν Ἀγάπην;**

Πολλοὶ θὰ εἴπωσιν, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι μὲν Ἀγαθός, ἀλλὰ καὶ Τιμωρὸς τοῦ κακοῦ, ὡς ἤδη ἐδηλώθη ἀνωτέρω.

Ο Θεὸς δὲν ἔχει Κακόν, δὲν ἀναγνωρίζει Κακόν, οὔτε τιμωρεῖ, ὁ Θεὸς, εἴπομεν ὅτι ἐστί Τέλειος. Ὡς ἐκ τῆς Ὑπερτελειότητος Αὐτοῦ τὸν κόσμον Τέλειον ἐποίησεν. Ἀπαρνούμενοι τὸ τοιοῦτον, ἀπαρνούμεθα αὐτὴν τὴν Τελειότητα τοῦ Θεοῦ. Ἀπαρνούμενοι τὴν Τελειότητα τοῦ Θεοῦ, ἀπαρνούμεθα αὐτὴν τὴν Ὀντότητα τοῦ Θεοῦ αὐτὴν τὴν Ἁρμονία τοῦ Κόσμου.

Ἐὰν σήμερον ὁ Κόσμος δὲν ἀναγνωρίζει τοῦτο, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Μέγας τοῦ κόσμου Δημιουργὸς καὶ Ἀνεξάντλητος εἰς Τελειότητα καὶ Μεγαλεῖον.

Ὁ Μέγας τοῦ ἀνθρώπου Ποδηγέτης, ὁ ἀνυψώσας αὐτὸν μέχρι τῆς Θείας Αὐτοῦ Ἀδιαφθόρου Ἀφοσιώσεως, εἶπεν μὲν ὅτι ὁ Θεὸς τοὺς μὲν ἀγαθοὺς ἐλεήσει, τοὺς δὲ κακοὺς τιμωρήσει ἀναλόγως τῶν ἔργων αὐτῶν **ἀλληγορικῶς παραστήσας** τὴν ἐν τῇ γῇ διαβίωσιν αὐτοῦ μὲ τὴν ἐν τῷ Οὐρανῷ ἀποκατάστασίν του.

Ὁ ἄνθρωπος ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, ὄχι ὅπως δικαιωθῇ ἁπλῶς ἢ ὅπως καταδικασθῇ εἰς αἰωνίαν καταδίκην ἢ ὅπως ἐγκατασταθῇ εἰς αἰωνίαν Βασιλείαν, ἀλλά ἦλθεν ἀκριβῶς, διὰ νά ἀναπτύξῃ, ὅπως εἴπωμεν, καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ παρόντος **τὴν πνευματικήν του κατάστασιν. Ἀναλόγως δὲ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως ἔσεται ἡ ἀνταπόδοσις εἰς τὰς ἄλλας αὐτοῦ ἀναγεννήσεις ἢ ἐξελίξεις.**

Ὁ Χριστὸς ἕνεκα τῆς ἀμαθείας τοῦ κόσμου, ἕνεκα τῆς μεγάλης ροπῆς τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ κακὸν παρέστησε μὲ τὰ ζωηρότερα τῶν χρωμάτων τὴν Θείαν τοῦ Δημιουργοῦ τιμωρίαν, ἵνα μὴ ἐξακολουθῶσιν οὗτοι νὰ ἁμαρτάνωσιν.

Προϊδὼν ὅμως ἢ καλλίτερον εἰπεῖν γνωρίζων, ὅτι ὁ κόσμος ἡμέραν τινὰ ἀναπτυσσόμενος μόνος του ἤθελε κατανοήσει τὴν ἀναγέννησίν του, εἶπεν τοῖς μαθηταῖς Αὐτοῦ: «Ἔτι πολλὰ ἔχω λέγειν ὑμῖν, ἀλλ’ οὐ δύνασθε βαστάζειν ἄρτι. Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν· οὐ γὰρ λαλήσει ἀφ’ ἑαυτοῦ, ἀλλ’ ὅσα ἂν ἀκούσῃ λαλήσει καὶ τὰ ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν. Ἐκεῖνος ἐμὲ δοξάσει, ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν, πάντα ὅσα ἔχει ὁ πατήρ, ἐμά ἐστι· διὰ τοῦτο εἶπον ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν.» (**Ἰωαν-ΙΣΤ΄ 12-15**)

Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐπειδὴ ἡ ὥρα δὲν ἔφθασεν ἀκόμη, ἀλλὰ πλησιάζει, ἀκατανόητα θέλουσι ὑμῖν μείνει ταῦτα. Βεβαίως, ἂν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔλεγεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι ὁ Θεὸς Ἀνεξίκακος ὤν, οὐδέποτε ἤθελεν τοὺς τιμωρήσει, ὁ κόσμος θὰ ἐξετροχιάζετο ἔτι περισσότερον, ἀναγνωρίζων ὅτι οὐδεμία ἀνταπόδοσις τῶν πράξεων αὐτοῦ ὑφίσταται.